

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Dariusz Dończyk

SSN Maria Szulc (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa Komunalnego „T.” spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
przeciwko Polskiemu Związkowi Głuchych – Oddziałowi w K.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 marca 2012 r.,
zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego
z dnia 25 sierpnia 2011 r.

- 1) odrzuca zażalenie w zakresie punktu pierwszego
zaskarżonego postanowienia;**
- 2) oddala zażalenie w pozostałej części.**

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy zmienił, wskutek zażalenia powoda, postanowienie zawarte w wyroku Sądu Rejonowego w zakresie kosztów procesu w pierwszej instancji i zasądził na rzecz powoda T. spółki z o.o. w B. od pozwanego Polskiego Związku Głuchych, Oddział w K. z tego tytułu w punkcie pierwszym kwotę 1467 złotych oraz w punkcie drugim kwotę 330 złotych z tytułu kosztów postępowania zażaleniowego.

W zażaleniu od powyższego postanowienia pozwany zarzucił naruszenie art. 100 k.p.c., art. 101 k.p.c. oraz art. 102 k.p.c. i wniósł o jego zmianę poprzez orzeczenie, że koszty procesu obciążają powódkę, ewentualnie że nie obciąża się pozwanego kosztami sądowymi oraz o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c. zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienia sądu drugiej instancji w przedmiocie kosztów procesu, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji. Nie podlegają zatem zaskarżeniu zażaleniem do Sądu Najwyższego postanowienia sądu drugiej instancji wydane wskutek zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji w przedmiocie kosztów procesu. Brak zaskarżalności nie zależy od treści rozstrzygnięcia – w wypadku orzeczenia reformatoryjnego zażalenie także nie służy, bowiem nie jest to orzeczenie co do kosztów procesu, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji.

Z tych względów zażalenie zaskarżające postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 25 sierpnia 2011 r. w całości, podlega odrzuceniu, jako niedopuszczalne, w zakresie punktu pierwszego postanowienia na podstawie art. 373 w zw. z art. 394¹ § 3 i art. 398²¹ k.p.c. (tak również postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2011 r., IV CZ 103/10, nie publ.).

Odnosząc się do zażalenia w części zaskarżającej punkt drugi postanowienia Sądu Okręgowego stwierdzić należy, że zasadą jest, iż strona przegrywająca sprawę jest zobowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie

koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (art. 98 k.p.c.). Wyjątek od tej zasady stanowi art. 102 k.p.c. pozwalający na odstąpienie od obciążania strony kosztami procesu w sytuacji, gdy zachodzą szczególne okoliczności. Hipoteza tego przepisu odwołująca się do „wypadków szczególnie uzasadnionych”, pozostawia sądowi orzekającemu ocenę, czy fakty związane z przebiegiem procesu, w tym również dotyczące sytuacji życiowej i majątkowej strony, stanowią podstawę do nieobciążania jej kosztami procesu. W sprawie niniejszej Sąd Okręgowy uwzględnił zażalenie powoda w zakresie kosztów procesu przed sądem pierwszej instancji, a zatem pozwany jest stroną przegrywającą. Rozważył również okoliczności związane z przebiegiem procesu w kontekście przesłanek określonych w art. 102 k.p.c. i przedmiotem rozpoznania była także kwestia trudnej sytuacji finansowej pozwanego. Dokonanej ocenie nie można zarzucić wadliwości, a wniosek o braku podstaw do nieobciążenia pozwanego kosztami postępowania zażaleniowego jest prawidłowy. Skarżący skoncentrował się na przytoczeniu zarzutów przeciwko rozstrzygnięciu Sądu Okręgowego w zakresie punktu pierwszego zaskarżonego postanowienia, natomiast poza wskazaniem na trudną sytuację majątkową i charakter działalności Związku, nie przytoczył żadnych zarzutów przeciwko rozstrzygnięciu w zakresie kosztów postępowania zażaleniowego. Koszty te zostały obliczone prawidłowo zgodnie z przepisami powołanymi przez Sąd drugiej instancji. Zażalenie w tej części podlega zatem oddaleniu na podstawie art. art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.